

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 243.

Trettende Session.

58de Møde.

Tredagen den 13de December Kl. 1.

(Fortsat.)

Faber (fortsat): Fleertallet støtter sig paa Loven af 4de April 1855, men denne Lov hviler ganske paa den bestaaende Kirkeforfatning, idet den bestandig taler om Sognets Præst, om den for en vis Menighed bestilte Præst, og naar der staaer i Betænkningen, at der ikke i denne Lov er bestemt, i hvilken Kirke de kirkelige Handlinger skulle udføres for den, der har løst Sognebaandet, saa er dette ikke Tilfældet; thi det følger af Loven i Forbindelse med den bestaaende Kirkeforfatning, at naar et Menighedsmedlem har løst Sognebaandet og sluttet sig til en anden Præst, saa hører han under den Kirke og under den Præst, til hvem han har sluttet sig, og han faaer altsaa de kirkelige Handlinger udførte i den Kirke, ved hvilken den Præst er ansat, hvortil han har sluttet sig, ligesom det jo ogsaa udtrykkelig siges i § 6, at han skal svare Offer og Accidenter til den Præst og til den Kirke, der findes i det Sogn, hvor han er bosat, uden Hensyn til, hvem han har sluttet sig til; Banfællighederne, som man har meent derved skulde opstaae, ere altsaa overdrevent fremstillede. Naar der fremdeles staaer, at den, der har løst Sognebaandet, ikke har Ret til Plads i den Kirke, ved hvilken Præsten, til hvem han har sluttet sig, er ansat, da skal jeg dog tillade mig at erindre om, at enhver Guds-tjeneste er offentlig, og Afgangen altsaa aaben for Enhver, saa at der ikke er nogen Hindring for dem, der have løst Sognebaandet, for at

komme ind i en hvilken som helst Kirke. Naar det ærebe Fleertal fremdeles siger, at en Saa-dan ikke har Ret til Brød, Viin og Lys i den fremmede Kirke, da er det ligesaa lidet begrundet, thi Sligt skal leveres til Kirken af Kirke-eieren; og hvor Mange eller Faa, der end gaae til Alters i Kirken, saa kan Kirkeeieren ikke klage; thi Sognets egne Folk maae dog have Lov til at gaae til Alters saa ofte, de vilde, derfor er der ikke sat nogen Grændse. Kirkeeieren er forpligtet til, naar en lovlig ansat Præst forretter Guds-tjenesten, at levere, hvad dertil hører. Naar der fremdeles staaer i Betænkningen, at ifølge den nu bestaaende Kirkeret kan det Tilfælde indtræde, at de, der have løst Sognebaandet, end ikke kunne faae Deel i Kirkens Sacramenter, saa er det en Udtalelse, der ligefrem maa ansees for overdreven; thi dette Tilfælde kan ikke indtræde efter den nu bestaaende Kirkeret, da de, som have bevaret Sogneforbindelsen, have Ret til at faae de kirkelige Handlinger forrettede i deres eget Sogn, og de, som have løst denne Forbindelse, kunne faae dem forrettede hos den Præst, til hvem de have sluttet sig. Er der virkelig Banfælligheder tilstede, saa have de ikke deres Oprindelse fra den bestaaende kirkelige Tilstand, men derimod fra udenfor liggende Forhold, som ikke have noget med den kirkelige Ret at gjøre. — Naar det fremdeles hedder i Betænkningen, at man efter den nu bestaaende Ordning paalægger navnlig de Fattige, Spæde og Svage et stort og i visse Tilfælde uoverkommeligt Besvær, da er det aldeles ikke klart, i hvilke Tilfælde dette uoverkommelige Besvær skulde møde, og dernæst skal jeg tillade mig at